

HARANGHY GÉZA

A LELENC / Trianon okán /

Lehetnék sokkal jobb is...
és lehetnék boldogabb.
Lehetnék fényes csillag,
de most az éj takarja arcomat.

Édes, puha-varázs,
bársonya a szónak!
Szívem, ha lennék,
maradhatnék jónak -

haza mennék! Haza,
de nem tudom, hol van,
hol lelkem fürdetnék
mindenféle jóban!

Ott lennék én! Csak ott!
Hol, megértik szívem.
Hol, minden bánatra
édes gyógyír terem -

otthona a szónak,
otthona a szépnek,
hona az igének,
a szív melegének.

Lehetnék sokkal jobb is...
és lehetnék boldogabb.
Lehetnék fényes csillag!
de még az éj, takarja arcomat.

HARANGHY GÉZA

SZABAD MADÁR

Ki a bihari hegyekben jár,
magasan ér, mint szabad madár,

hol nincs idő, csak tér és végtelen,
a szívet meglengő zúgó szél,

iramló patak a mélyben lent,
s a lélek suhan a széllel fent.

REKVIEM

Bús illatú orgonák. Anyám virágai.
Halk szava elmúlt már, de élnek az álmai -
ha itt lenne, dúdolná a „Lila orgonákat,”
én szeretném elvinni az összes lila ágat!

Borongó búsfelhő, öleld át a fákat,
vigyázd az álmokat, lila orgonákat!

MAYER GYULA

TÉL

Fehér lepel szállt a tájra,
Ráborult az útra, fákra,
Villanydrótra, háztetőkre,
A végtelen sík mezőkre,
Még a folyók jegére is
Holt-Tiszánk is fehéredik

Kemény jegén őzek járnak
Vidám fiúk korcsolyáznak
Kicsit odébb léket vágta
Halkedvelők ott pecáznak.
Kofaszéken csendben ülnek
Néha el is szenderülnek.

Mint menyasszony áll a hársfa
Fehér hóval felruházva
Meg-megrázza egy-egy ágát
Úgy alussza téli álmát.

Csend honol kint a határban
Nem vidámít száz madárdal
Fészkébe bújt cinke, sármány,
Csak egy varjú károg árván.

Ha szél támad néha, néha,
Felsusog a nád, a néma
Bólintgat a bús buzogány
Sóhajtozik tavasz után.

MAYER PÉTER: A HOLT-TISZA JEGÉN